

De cop t'adones d'un fet: l'acumulació de coses: llibres, discos, tovalloles de bany, revistes i papers. Arriba un estiu que et dius que has de simplificar. Cal ordenar i llençar. O donar. L'ordre deu implicar la fabricació de caps de totes les mides i armaris de tota llei. Col·locar els llibres en caps em depassa: m'hi perdo. M'hi quedo atrapat: cada portada em duu a una època. Aquella, al temps feliç de descobrir els autors locals. Aquella altra, a quan la prosperitat i la producció literària ens aixecaria als cels de l'edat d'or de la literatura catalana. Aquella altra, a un viatge a Sicília. Aquella, a la duresa del treball a l'aula. La relació que solc tenir amb les coses és sentimental. Gens pragmàtica. El que és inquietant és l'enorme quantitat de coses que necessitem. Els munts de llibres que amunteguem amb un criteri ansiós de novetat mai saciada: llibres, llibres, llibres nous... Llegim sense parar i, encara més, comprem sense parar. En el meu cas, amb l'esperança de trobar una perla bruna que em seduirà. Amb la voluntat guerrillera d'estar ben informat del que es publica.

Passen els anys (a vegades, deixen un solc tan fi que la bufada d'un ventet d'agost i una mica de pluja els esborra) i resten els llibres; les biblioteques personals es queden petites; el mercat de segona mà és inexistent. Acabes obrint els armaris de la roba i hi apareixen llibres. Mires el prestatge de la sala: llibres; mires el rebedor: llibres com en un conte de Cortázar. Llibres arreglats, en bosses, acaramullats...

Les cases noves són una cosa neta, buida. Les il·lusions ho omplen tot amb una llum matinal. Comencem una possible cursa d'ad-

Simplificar

JAUME BARRULL

ARRIBA UN ESTIU QUE ET DIUS QUE HAS DE SIMPLIFICAR. CAL ORDENAR I LLENÇAR. O DONAR. LLIBRES I MÉS LLIBRES.

quisició de coses: ens sentim feliços de tornar carregats de volums.

En vaig comprar, d'estudiant, amb deler. Els vaig llegir amb plaer o se'm van tancar com una selva impenetrable. Però els cercava i els vaig anar arreglant als prestatges del dormitori juvenil amb visible alegria: els volums, dins els cursos escolars, prenien un sentit ascendent i –pensàvem– acumulatiu, perquè els llibres produeixen la impressió que hi ha quelcom que depassa la natura, reiterativa i circular. Naixem i morim. Ells no: sorgeixen com flors rutilants en els boscos ciutadans de les llibreries, més

belles com més civilitzat és el país. Un llibre llegit esdevé, de cop, una massa de cel·lulosa en disposició de fulls: ni creix, ni verdeja. Retornar-hi –a més d'impossible: necessitaríem una altra vida– sovint et torna trist: és estrany el llibre que rellegit et dóna més plaer intel·lectual que la primera vegada. No ignoro que els savis recomanen de rellegir, però en el meu esperit la primera lectura és l'esgarripança d'arribar a una illa cap al tard.

Tenen trampa, els llibres: et fan veure que poden substituir el món i la vida. No és veritat. Acaben expul-sant-te de casa a tu mateix.